

TROTSCHE SONNET,

DOOR

REMKO TER LAAN.

Zoo als een moe man, die den ganschen dag
gewerkt heeft, waar het branden van de zon
in trillend laaien op de landen lag,
in 't huiswaarts-gaan, ten avond, zich bezon

met wrokkend morren en vol zelf-beklag,
dat voor zijn Heer hij 's ochtends 't werk begon,
wiens machtig huis hij in de verte zag,
— en voor zich-zelf slechts armoede gewon:

Zóó zag ik velen in de wereld staan,
wanend den slover zich, het Leven heer;
willoos en dof zijn zij hun weg gegaan.

Maar wie den strijd, in sterken wil om méér
dan 's Levens knecht te zijn, durven bestaan,
zien met een glimlach naar die armen neer.
